

Pasărea paradisului

Cum să evanghelizezi un
carismatic

Ichabod Spencer

PASĂREA PARADISULUI. Cum să evanghelizezi un carismatic

Ichabod Spencer

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original sub titlul *The Bird of Paradise*, în cadrul volumului II al lucrării *A Pastor's Sketches*.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Pasărea paradisului

Cum să evanghelizezi un carismatic

Ichabod Spencer

Pasărea paradisului

Între enoriașii mei, exista o femeie săracă ce, mai demult, trăise și zile mai bune. În trecut, făcea parte din clasa socială cea mai respectabilă, fiind soția unui bărbat bogat, care ocupase anterior o funcție oficială importantă în stat, dar care acum ajunsese la sărăcie. Tremurând sub povara celor 70 de ani, el a ajuns să își piardă destul de mult puterea rațiunii. De altfel, ea era cu mulți ani mai tânără decât soțul ei. Niciunul dintre cei doi nu era un ucenic al lui Hristos. Fără îndoială, după anii tinereții lor, ei nu acordaseră niciodată o atenție mai mult decât formală sau conform modei nici măcar îndatoririlor exterioare ale religiei. În căsătoria lor, trăiseră ani la rând în bogăție, iar când această extravaganță le-a consumat toată bogăția, s-au văzut nevoiți să ocupe o casă veche, acesta fiind locul în care i-am întâlnit prima dată. Prin

bunăvoința unor rude bogate, care au arătat foarte multă bunătațe față de ei, nevoile lor temporale au fost acoperite, așa încât ei nu mai erau în suferință.

M-am strădui să stărnesc în mințile lor interesul față de subiectul credinței. Bătrânul mi se părea la fel de ignorant ca orice alt păcătos și, atâta cât îmi amintesc, așa a și rămas până în ziua morții sale – o victimă, cum am constatat, a dragostei nebune față de plăcerile și bogăția pământească. Dar lucrurile nu erau la fel în cazul soției sale mult mai tinere. Ea m-a ascultat cu atenție și cu un evident interes, atunci când i-am prezentat subiectul credinței, încă de la prima mea vizită la locuința lor. Atunci când i-am vizitat din nou, după aproape o lună, am descoperit că ea începuse să citească din Biblia, cu rugăciune și cu o nerăbdare evidentă. Întrebările pe care mi le-a pus și atenția înlăcrimată la răspunsurile mele indicau în mod clar interesul pe care ea îl simțea cu privire la acest subiect deosebit care, cum spunea ea, era „aproape nou” pentru mintea ei, căci *„rareori s-a gândit câtuși de puțin la credință în ultimii 20 de ani”*. Ea a spus că, *„în trecut, plăcerea era prioritară în mintea mea, și, după eșecul în afaceri al bărbatului meu, mi-am concentrat atenția pentru a vedea cum am putea să supraviețuim”*.

Ea a îndurat cu o îndârjire de lăudat schimbările petrecute în standardul lor de viață, trudind din greu pentru a se susține pe ea și pe soțul ei, întreținând mica lor colibă veche

și făcând-o un model de curățenie și câștigând respectul celor câțiva vecini care o cunoșteau. Nu exista nimic în legătură cu ea, ca femeie sau ca păcătos interesat de religie, care să mi se pară neobișnuit sau special. Exista, e adevărat, așa cum vedeam eu, o manifestare firavă a unei tulburări emoționale, atunci când îmi vorbea despre inima ei rea, despre luptele duse în rugăciune și despre descurajarea cu privire la gândul de a „*căpăta vreodată iertarea lui Dumnezeu!*”, dar nu m-aș mai fi gândit vreodată la acest aspect, dacă nu m-aș fi confruntat cu lucrurile care s-au petrecut după aceea.

La aproape o săptămână după ce am întâlnit-o și am conversat la locuința ei, nu pentru prima sau a doua oară, și pe când eu începusem să sper că ea „nu era departe de Împărăția lui Dumnezeu”, a cerut să ne întâlnim. A venit să îmi spună despre nădejdea ei în Hristos și cât de fericită era acum, având credința că Dumnezeu a iertat-o și-a acceptat-o. Așa cum spunea, avea încrederea că Dumnezeu „*i-a auzit rugăciunile și i-a trimis un răspuns de pace*”.

Examinând starea gândurilor ei, pentru a ști ce să îi spun, i-am pus câteva întrebări, la care a răspuns într-o modalitate destul de satisfăcătoare din punctul meu de vedere. N-am găsit în ea nimic care să mă determine să nu am încredere în ceea ce spunea, ba chiar dimpotrivă, până când nu am întrebat-o: „De câtă vreme ai căpătat această nădejde și această *fericire încântătoare* la care faci referire?”

„*Din seara zilei de joi*”, a fost răspunsul ei. (Era marți acum.)

„Dar ce te-a făcut să crezi că Dumnezeu a „auzit rugăciunea ta și ți-a trimis un răspuns de pace?”

„*Dovada a fost ceea ce am văzut*”, a spus ea, cu o ușoară ezitare, ca și cum ar fi fost reținută să ofere un răspuns.

„Dar ce ai văzut?”

„*Era...*”, zise ea, ezitând, „*era o lumină mare*”, vorbind cu seriozitate, și cu sinceritate evidentă, dar cu ceva entuziasm.

„Așa, și unde ai văzut tu acea lumină?”, am spus eu.

„*În camera mea.*”

„Dar cum a fost? Ce a determinat apariția acelei lumini?”

„*Nu știi să descriu prea mult, dar a fost ceva minunat! N-o să uit niciodată.*”

„Te-a înfricoșat?”

„*O, nu, deloc.*”

„A fost cumva strălucirea lunii?”

„*Nu, nu semăna deloc cu razele lunii.*”

„A strălucit la fereastră? Sau printr-o crăpătură din zid?”

„Nicidecum, a fost o lumină care a apărut în interiorul camerei.”

„Și cum arăta?”

„Era ceva cu totul minunat, cea mai suavă lumină pe care am văzut-o vreodată. Era mai strălucitoare decât orice rază de soare, dar era atât de blândă încât nu îmi afecta privirea. Era de o frumusețe perfectă, încântătoare.”

„Bine, dnă L., vorbiți-mi mai mult despre ea, vreau să știu cum era, la ce oră a apărut... Spuneți-mi tot ce știți.”

Părănd că face un efort să își ordoneze gândurile, mi-a răspuns în felul următor:

„Am rămas multă vreme după ce soțul meu a mers la culcare, îmi citisem Biblia și încercasem să mă rog, și aproape că ajunsesem să fiu disperată după îndurare, întrucât inima mea era atât de rea și încăpățânată. Mă simțeam ca și cum nu puteam să merg la culcare în acea seară, fără să primesc vreo dovadă că Dumnezeu avea îndurare pentru mine. Am fost îngrozită de gândul mâniei Sale, dar simțeam că, la urma urmei, meritam totul. În final, m-am dus să mă așez pe pat. Eram deja în pat de aproape o jumătate de oră, gândindu-mă la starea sufletului meu când, dintr-o dată, cea mai frumoasă lumină pe care am văzut-o vreodată a strălucit, luminând camera. Era un fel ciudat de lumină, mai strălucitoare decât lumina zilei, mai strălucitoare chiar decât razele soarelui, dar cu mult mai frumoasă și mai suavă. Era blândă și atât de mângâietoare, încât

m-a umplut cu o pace perfectă, un fel de extaz dulce, ca un vis încântător. Apoi, într-o clipă, pe când mă gândeam cât de frumoasă era acea lumină, mi-a părut în față cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Am trăit o încântare perfectă și am fost sedusă de frumusețea ei, de culorile ei, care erau atât de suave și potrivite, și de forma ei atât de grațioasă. Era o pasăre. Avea în cioc un curcubeu și pe cap o coroană de aur de o strălucire uimitoare dar blândă, și stătea pe un glob de un albastru mângâietor, cea mai încântătoare culoare pe care am văzut-o vreodată. Nu m-am gândit și nu mi-am imaginat niciodată ceva atât de frumos. Culoarea ei, chipul ei și coroana de aur strălucitor de pe cap, curcubeul pe care îl ținea în cioc și globul albastru pe care stătea, ca și lumina strălucitoare și suavă care umplea camera, toate erau mai frumoase și mai înduioșătoare decât orice mi-am imaginat vreodată până atunci. Am fost uimită și cuprinsă de o fericire perfectă.”

„Ce pasăre era?”, am spus eu, „ce pasăre era?”

„Ei bine, era pasărea paradisului”, a răspuns ea. „Tatăl meu prețios mi-a trimis-o din cer, și, de aceea, nu voi mai cădea niciodată în disperare. Atunci m-am gândit cât de fericită trebuie să fiu, pentru că Dumnezeu m-a auzit și a avut îndurare de mine. Am devenit perfect fericită de atunci.”

Părea să fie într-un extaz de încântare.

„Ce te face să fii atât de fericită?”

„Sunt așa pentru că eu cred că Dumnezeu m-a iertat și acum Îl iubesc și cred în El.”

„Ce simți cu privire la păcat?”

„O, urăsc păcatul. Îl dezonorează pe Dumnezeu și mă separă de El.”

„Dar ce crezi despre Hristos?”

„El este Mântuitorul prețios. Îl iubesc și îmi pun încrederea în El.”

„Pentru ce anume îți pui încrederea în El?”

„Pentru orice lucru – pentru iertare, pace și pentru cer.”

„Crezi că ești sfântă acum?”

„Nu, știu că păcătuiesc în fiecare ceas. Dar Dumnezeu are har față de mine și mă umple de bucurie.”

„Te bucuri pentru că ești un om atât de bun?”

„Nu, mă bucur pentru că Dumnezeu a fost atât de bun cu mine.”

„Ce ai făcut ca să capeți favoarea Lui?”

„Nu am făcut nimic altceva decât să mă întorc la El.”

„Te-ai întors la El prin dorința ta?”

„Nu, am încercat, dar inima mea nu dorea să se supună, așa că m-am rugat ca să am parte de Duhul Sfânt.”

„Cum te aștepti să fii mântuită?”

„Prin îndurarea lui Dumnezeu, prin Mântuitorul meu.”

„Cum știi că El este Mântuitorul tău?”

„Pentru că îmi pun nădejdea în El, iar El a promis că îi va mântui pe toți cei care vin la El.”

„Ai vreo îndoială cu privire la iertarea ta?”

„Nu, domnule, deloc, nimic nu mă tulbură. Știu că inima mea este înșelătoare, dar îmi pun nădejdea doar în Hristos, și atunci sunt sigură.”

„Crezi că lucrul care ți-a apărut și pe care l-ai văzut în seara de joi a fost ceva trimis de Dumnezeu?”

„Da, cred că fost trimis de Dumnezeu.”

„Ce te face să crezi că nu a fost trimis de diavolul?”

„Niciodată nu m-am gândit că ar putea să vină de la oricine altcineva decât de la Dumnezeu.”

„Cu ce scop crezi că ți-a trimis El acel semn?”

„Pentru a-mi da pace.”

„Ce motiv ai ca să te gândești că ți-a fost trimis pentru a te asigura de favoarea lui Dumnezeu?”

„Nu știu care este motivul pentru care gândesc astfel, știu doar că am fost atât de fericită.”

„Te învață Biblia că Dumnezeu trimite astfel de viziuni ca dovadă a favorii Sale?”

„Cred că nu.”

„Crezi că a fost o minune?”

„Nu știu. M-am gândit că Dumnezeu a trimis-o.”

„Ce oră era când ai văzut acea lumină?”

„Era aproape unu noaptea, zic eu.”

„Luna era pe cer?”

„Nu, luna coborâse deja cu o oră mai devreme.”

„Ce te face să crezi că era unu noaptea?”

„Pentru că soțul meu a mers la culcare la zece, apoi eu am stat trează vreme îndelungată, cred că mai mult de două ore, citind, rugându-mă și gândindu-mă la pericolul de a fi un păcătos pierdut, apoi am stat în pat pentru încă o vreme – nu pot spune exact cât de mult – probabil o jumătate de oră.”

„Ai ațipit între timp?”

„Nu, nu cred.”

„Dormeau atunci când ai văzut acea lumină?”

„O, nu, eram la fel de trează pe cât sunt acum.”

„Ai văzut lumina și acea pasăre cu ochii tăi, așa acum mă vezi pe mine acum?”

„Da.”

„Unde se aflau?”

„În camera mea.”

„Soțul tău le-a văzut?”

„Nu, el dormea.”

„Dacă el ar fi fost treaz, crezi că ar fi văzut același lucru cu ochii lui?”

„Cu siguranță, așa presupun.”

„De ce nu l-ai trezit? Nu-i plac păsările?”

„Nu știu, dar îi plac păsările”, a spus ea, cu privire foarte îndoielnică, „dar nu m-am gândit nicio clipă să îl trezesc.”

„Aveți acasă vreo pasăre de colivie?”

„Nu, domnule”, a răspuns, ca și cum ar fi avut îndoieli cu privire la buna mea credință.

„Ai văzut vreodată o pasăre-paradis?”

„Nu, domnule, nu vie. Am văzut astfel de păsări, dar împăiate.”

„Care ți se par cele mai frumoase, cele împăiate sau cea pe care ai văzut-o în acea noapte?”

La această întrebare, ea și-a coborât ochii în jos, cu o privire de tristețe amestecată cu confuzie, gândindu-se în mod evident că începusem deja să ridiculizez viziunea ei, dar

mi-a răspuns, cu blândețe și seriozitate, că *„Nimic de pe pământ nu se poate compara cu ceea ce am văzut eu în acea noapte.”*

„A cântat vreun cântec pasărea aceea?”

„Nu, domnule.”

„Ce păcat! Dacă ar fi cântat, atunci ai fi avut șansa să auzi un cântec din Paradis. Dar ce s-a-ntâmplat cu pasărea apoi?”

„A dispărut.”

„De ce n-ai prins-o ca să o pui într-o colivie? Ai fi putut să obții un preț foarte bun în Boston. Dar cum a dispărut, a zburat pe fereastră?”

„Am spus că a dispărut, adică lumina și tot ceea ce văzusem eu au dispărut, nu le-am mai văzut.”

„Cât de mult timp au stat așa înainte de a dispărea?”

„Doar câteva minute.”

„Și ce-ai făcut atunci când au dispărut?”

„Am stat așa întinsă în pat vreme îndelungată, gândindu-mă la lucrul acesta și simțindu-mă bucuroasă și mulțumitoare înaintea lui Dumnezeu.”

„Mulțumitoare pentru acea pasăre și pentru curcubeu? La asta te referi?”

„Nu, domnule, nu într-atât pentru asta, ci eram mulțumitoare lui Dumnezeu pentru dragostea Lui cea mare față de mine, pentru că a iertat unui păcătos atât de nevrednic ca mine.”

„Ți-a spus pasărea aceea că Dumnezeu te-a iertat?”

„Nu, domnule.”

„Ce te-a făcut să crezi că ești iertată?”

„Ceea ce am văzut, și propriile mele sentimente de fericire.”

„Ce te-a făcut fericită?”

„Faptul că Îl iubesc pe Dumnezeu și că îmi pun încrederea în Hristos.”

„L-ai fi iubit pe Dumnezeu și dacă n-ai fi văzut pasărea?”

„Nu știu, sper că da.”

„Când ai început să te simți atât de fericită?”

„Joi noaptea.”

„Chiar atunci, când ai văzut acea pasăre?”

„Da, domnule.”

„Ce păcat că n-ai prins acea pasăre! Dacă apariția ei a fost atât de eficientă, am fi putut să o ducem peste tot prin jurul nostru, la păcătoșii care nu s-au pocăit și, imediat ce ar

fi văzut-o, unul după altul, toți ar fi devenit creștini fericiți, transformați, iar pasărea ta ar fi valorat mai mult, când vine vorba de convertirea păcătoșilor, decât 40 de predicatori ca mine luați la un loc. Crezi că ai putea să vezi acea pasăre încă o dată?”

„Nu, nu mă aștept să o mai văd.”

„Acum, dnă L., ești sigură că toate acestea n-au fost un vis?”

„N-a fost un vis”, a spus ea cu seriozitate. *„Am fost trează. Doar nu credeți că nu am văzut acea lumină, domnule?”*, a spus ea cu o privire care parcă implora aprobarea.

„Nu, doamnă, nu cred că ai văzut așa ceva, ci eu cred că totul s-a petrecut doar în imaginația ta și nicăieri în altă parte.”

Ea a scuturat din cap foarte convingător, ca și cum era ferm de o opinie total diferită.

„Doamnă L.”, am spus eu, „ați consumat vreodată vin sau altă băutură alcoolică?”

„Nu, domnule, deloc.”

„Luați vreodată opium sau laudanum?”

„Doar atunci când doctorul spune să iau, când sunt bolnavă.”

„Ați luat astfel de pastile în acea noapte?”

„Nu, n-am consumat nimic altceva decât un ceai.”

„Obişnuieşti să bei ceaiuri puternice?”

„Nu, domnule, nu-mi plac ceaiurile tari.”

„Eşti o femeie emotivă?”

„Câteodată, cred că sunt.”

„Ai fost emotivă în acea noapte?”

„Nu ştiu să fi fost. Eram îngrijorată şi mă simţeam foarte tristă. În anumite momente am fost destul de emoţionată înainte să merg la culcare, gândindu-mă la veşnicia care stă să vină.”

„Dnă L., poţi să îţi aminteşti în mod particular la ce te gândeai în acea seară, chiar înainte de a te retrage pentru a te odihni? Caută să vezi dacă îţi poţi aminti, şi spune-mi exact ce a fost în gândurile tale chiar înainte de a te aşeza în pat.”

După o pauză considerabilă, a răspuns astfel:

„M-am gândit şi m-am rugat vreme îndelungată cu privire la păcatele mele şi cu privire la inima mea rea şi ticăloasă. Am încercat să abandonez totul în mâinile lui Hristos, aşa cum mi-ai spus adesea că trebuie să fac. Mă gândeam că am făcut asta, dar apoi mă miram că Dumnezeu nu mi-a dat pace. După aceea, mă gândeam cât de fericită aş putea fi, dacă Dumnezeu mi-ar da o inimă nouă, apoi îmi imaginam cum aş putea să ştiu dacă El a făcut deja acest lucru.”

„Te gândeai, așadar”, am spus eu, „cât de fericită ar trebui să fii, dacă Dumnezeu ți-ar da o inimă nouă, și apoi cum ai putea să știi dacă El a făcut deja acest lucru. Dar nu te-ai gândit că o să vezi o pasăre, sau un curcubeu, nu?”

Ea și-a deschis buzele ca și cum ar fi vrut să răspundă, dar imediat și-a plecat ochii în jos și nu a spus nimic. Obrajii ei s-au înroșit pentru o clipă, iar privirea era una de întristare, nu de indignare. Atunci i-am spus:

„Dnă L., îmi pare rău că te necăjesc cu atât de multe întrebări. Nu vreau să te rănesc. Multe lucruri pe care mi le spui aproape că mă conving că ai avea cu adevărat pace cu Dumnezeu, dacă aceste lucruri nu ar fi de atât de mult amestecate cu acea viziune care pare să fi fost sursa bucuriei tale și despre care știi că n-a fost decât un vis, sau produsul imaginației tale, care a avut loc în timp ce erai pe jumătate trează și pe jumătate adormită. Dacă te bizuiești, câtuși de puțin, pe acea viziune, acea minune, ca o dovadă a iertării tale, atunci te încrezi într-o simplă fantezie, un lucru zadarnic. Acea nu este niciun fel de dovadă. Ea poate fi în egală măsură o dovadă că vei pieri, ca și una că vei fi mântuită. În cazul cel mai fericit, viziunea ta nu a fost nimic decât o fantezie, o imaginație, izvorâtă din mintea ta, indusă de starea de neliniște a creierului tău, atunci când te-ai așezat în pat. Pot să îți explic viziunea. Tocmai ce mi-ai dat soluția. Mi-ai vorbit adineaori că te gândeai „cât de fericită ar trebui să fii” dacă Dumnezeu te-a primit, și că îți „imaginaai cum ai putea să știi dacă El a

făcut deja acest lucru”. Apoi ai mers în pat cu aceste două idei – o idee cu privire la o fericire mare, și cealaltă cu privire la un lucru neobișnuit (nu știai ce anume) care să te conducă la acea fericire. Așadar, fiind într-o stare de somnolență, când imaginația este foarte ocupată, și când rațiunea și voința sunt cele mai inactive, imaginația ta a produs acea minunăție așteptată, te-a învățat ceva (sau te-a convins), iar „fericirea” așteptată a venit, cea pe care după care ai tânjit atât de mult. Asta sumarizează tot ceea ce crezi tu că ai văzut. Ochii tăi nu au văzut nimic. Imediat ce uimirea și extazul te-au trezit pe deplin, produsul imaginației tale a dispărut, iar ochii tăi au început să vadă cu adevărat. Viziunea ta s-a topit. Acesta este adevărul cu privire la întreaga întâmplare, cel mai probabil. Dumnezeu nu a avut mai mult de face cu lumina ta, curcubeul tău și pasărea aceea deosebită decât ar fi putut avea diavolul.

Acum, dnă L., mai am un singur lucru să te întreb, dar nu sunt sigur cum să exprim asta, ca să mă fac bine înțeles. Voi încerca, totuși. Știi că noi vorbim uneori despre lucruri pe care ni le amintim. Ne amintim acele lucruri pentru că a fost ceva care a lăsat o impresie puternică asupra minții noastre cu ceva timp în urmă – lucru care ne determină să îl reținem în memorie și să ni-l amintim. Atunci când reculegem acea impresie, înseamnă că ne amintim de acel lucru. Realitățile creează o impresie asupra minții noastre, dar și vi-

sele pot să creeze o astfel de impresie. Iar noi ne amintim ambele lucruri. Dar, atunci când ne amintim de lucrurile care au avut loc în realitate, trebuie să facem apel la impresia lăsată asupra minții noastre de acele realități. Atunci când ne amintim anumite visuri, noi facem apel la impresia lăsată asupra minților noastre doar de lucrurile imaginate, neexistând ceva real. Așadar, există o diferență între impresia lăsată asupra minții noastre de întâmplări reale și cea lăsată doar de imaginație, sau de un vis. Dar noi trebuie să facem diferența între ele, pentru a nu face greșeala de a considera la fel de valid un vis ca și ceva care a avut loc în realitate. Amintește-ți că, în ce privește capacitatea noastră, putem să ne amintim ambele lucruri, dar cele două nu sunt la fel. Impresia lăsată de un vis nu este exact la fel ca impresia lăsată de ceva trăit de noi, atunci când am fost treji, chiar dacă amintirea celor două situații poate fi la fel de clară și de profundă. Dar există o diferență între cele două impresii, și acea diferență trebuie făcută și în felul în care ne amintim cele două lucruri. Nu crezi că am dreptate?”

„Da, cred că este o diferență.”

„Foarte bine. Acum aș vrea să-ți amintești cu foarte mare atenție ceea ce ai văzut în noaptea de joi, și să îmi spui dacă impresia lăsată asupra minții tale atunci este mai degrabă impresia lăsată de un vis, ori mai degrabă impresia lăsată de ceva trăit, ca atunci când ești trează. Aș vrea să îmi

spui dacă actul tău de a rememora seamănă mai mult cu rememorarea unui vis, sau mai mult cu rememorarea a ceea ce a avut loc atunci când ai fost trează. Înțelegi ce vreau să spun?”

„Da, domnule, înțeleg perfect.”

„Foarte bine. Acum gândește-te cu atenție la aceasta. Ia-ți timp să te gândești. Rememorează ce ai văzut joi noaptea, și spune-mi dacă impresia și rememorarea acelu lucru seamănă mai mult cu impresia și rememorarea unui vis, sau cu ceva care real.”

Femeia aceea a stat în tăcere vreme de două sau trei minute, și-a închis ochii ca și cum ar fi absorbită de gândurile ei, apoi s-a ridicat și a privit cu atenție pe fereastră, după care s-a așezat pe scaun, și și-a închis din nou ochii vreme de două sau trei minute.

„Este adevărat, domnule”, a spus ea, „trebuie să recunosc că pare să fi fost mai mult un vis decât un lucru real. Dar eram trează. Ochii mei erau deschiși. Nu-mi amintesc să mă fi trezit.”

I-am răspuns: „Nu vreau să argumentezi sau să hotărâști nimic în legătură cu acest lucru, dacă erai trează sau dormeai. Tot ceea ce doresc este să-mi spui, așa cum îți amintești acea noapte, dacă impresia pe care ți-a lăsat-o seamănă mai mult cu impresia unui vis, sau cu impresia unui lucru trăit, ca atunci când ai fi fost trează.”

După o pauză, a răspuns încet și îngândurată: „*A fost ca un vis, dar eram trează, căci ochii erau deschiși.*”

„Foarte bine, doamnă, nu te voi mai necăji. De acum, dacă vrei să știi ce este credința, întreabă-ți Biblia, nu întreba păsările sau curcubeiele de noapte.”

Am văzut-o pe această femeie și după aceea, și am conversat cu ea foarte des. Dacă n-ar fi fost la mijloc viziunea ei și felul în care se folosea de ea, mi s-ar fi părut a fi un copil smerit al lui Dumnezeu. Dar, datorită acestui fapt, nu aveam certitudinea convertirii ei.

La câteva luni după aceasta, ea a venit cu propunerea de a se alătura Bisericii. Am descurajat-o atunci. Dar, după ce a trăit vreme de un an în smerenie, atâta cât am putut descoperi, a fost primită, cu multă ezitare totuși, ca membru al bisericii. După aceea, vreme de câțiva ani, am văzut în ea dovezi satisfăcătoare ale faptului că devenise un creștin adevărat. În una din ultimele discuții pe care am avut-o cu ea, mi-a spus că devenise convinsă de faptul că „*lucrurile ciudate pe care le văzuse în acea noapte de joi, existaseră doar în imaginația ei.*”

Atunci când am întrebat-o ce anume o convinsese, mi-a răspuns, „*Am fost bolnavă de atunci de două sau trei ori, iar atunci când am fost bolnavă și foarte emotivă, am avut alte viziuni ciudate, despre care știu că au fost fantezii, chiar dacă mi se păreau la fel de reale ca și cea dintâi.*”

„Dar poate că nu au fost fantezii.”

„Ba da, domnule, au fost fantezii.”

„Cum știi acest lucru?”

„Pentru că, imediat ce m-am ridicat să le examinez, au dispărut. Atunci când m-am ridicat din pat, nu mai exista nimic.”

„Ai fost întotdeauna în pat atunci când le-ai văzut?”

„Da.”

„Ce te-a determinat să te ridici pentru a le verifica?”

„Mi-am amintit ce mi-ai spus cu privire la pasărea paradisului, așa cum am denumit-o eu, și a fost hotărâtă să mă conving dacă acele lucruri erau reale.”

„Dar n-ai putut să le prinzi cu mâna, să le atingi.”

„Nu, căci imediat ce m-am mișcat și m-am ridicat din pat, toată viziunea a pierit.”

„În ce constau acele lucruri pe care le-ai văzut?”

„Diverse lucruri, precum culori splendide, animale frumoase, domnișoare îmbrăcate cu bun gust și în haine foarte bogate, frumoase, mișcându-se precum îngerii.”

„Erai adormită când au apărut aceste lucruri?”

„Nu, deloc. Eram trează și mă gândeam.”

„Ce crezi că erau ele?”

„Cred că nu erau nimic. Dar atunci când eram agitată în mintea mea, când deveneam emoționată și obosită, după ce mă calmam puțin și mă simțeam fericită și liniștită, aceste lucruri frumoase păreau să-mi apară înaintea ochilor.”

„Le vedeai atunci când ochii erau deschiși?”

„Da, uneori, atunci când era întuneric în cameră.”

„Bine, doamnă, acum ai înțeles bine cum stau lucrurile.”

„Prima dată, când ți-am vorbit despre acea pasăre paradisiacă, despre acel glob albastru, mi-am dorit să nu îmi spui nimic. Dar eram înșelată. Știu acum că acele lucruri nu aveau nimic de-a face cu religia, și nu mă mai bizui pe ele în niciun fel, ca și cum ar reprezenta vreo mărturie de la Dumnezeu cum că El mi-ar fi dat o inimă nouă.”

Consilierea religioasă a persoanelor cu imaginație bogată și cu nervii slabi este una din cele mai delicate și mai dificile sarcini. Imaginația are o putere asupra intelectului și chiar asupra trupului de care puține persoane sunt conștiente. Vocile despre care ni se spune că le-au auzit cei care sunt stârniți religios, viziunile pe care alții le văd, situațiile

în care unii cad din picioare și sunt muți, alții lipsiți de puterea de a se mișca, vindecările imediate ale unor infirmități, despre care se spune că sunt rezultatul rugăciunii credinței, decesul unora, care se petrece exact așa cum au prevestit și pentru care și-au făcut toate pregătirile temporale - toate lucrurile de acest fel trebuie atribuite puterii imaginației și a nervilor incitați [sau, în anumite situații, chiar puterii întunericului – n.ed.], credința neavând nimic de-a face cu ele. Superstiția și fanatismul le transformă în miracole, dar nu există nimic miraculos în ele. Cu atât mai puțin au de-a face cu credința. Credința este învățată din Biblie. Ignoranța și nervii nu trebuie să încerce să adauge nimic Bibliei. Vântul din răsărit nu este un bun slujitor al Evangheliei. Multe din doctrinele sale sunt foarte incorecte.

În cazul acestei femei, influențele adecvate ale adevărului divin erau amestecate cu lucrarea imaginației incitate și a nervilor slabi, iar predispoziția sa superstițioasă nu făcea deosebire între cele două. La început, ea a presupus, cu seriozitate și sinceritate, că Dumnezeu îi trimisese această viziune ca pe o asigurare că era iertată. Și este probabil că nimic din ce i-am spus n-ar fi putut să îi corecteze în întregime ideea sa eronată, dacă nu ar fi experimentat și alte lucruri asemănătoare. Dar atunci când ea a ajuns să aibă alte viziuni care se asemănau celei dintâi, și a încercat să vadă dacă erau doar niște fantezii, bunul simț a condus-o la concluzia că ceea ce crease acea lumină frumoasă, acel curcubeu, acel glob

albastru și acea pasăre a paradisului nu era nimic altceva decât fantezia. Nu există nicio măsură de siguranță deplină împotriva celor mai grave și mai sălbatice erori decât o alipire exclusivă de Cuvântul lui Dumnezeu, care ne învață ce este cu adevărat credința autentică.